

Kirkens Vel enten indenfor det enkelte Stift eller i Almindelighed“, er der formentlig underforstaaet, at det er dels Biskoppen og dels Ministeriet. Men foretrækker Ministeren, at der udtrykkelig nævnes: Biskoppen og Ministeren, har jeg ikke noget at indvende derimod.

Jeg takker, som sagt, den højtærede Minister for hans Tilslutning til Hovedforslaget og udtaler Ønsket om, at den højtærede Minister vil stille de fornødne redaktionelle Ændringsforslag, hvis Nødvendighed han gjorde opmærksom paa.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg) har stillet en Række Underændringsforslag, som tilkendegiver hans og hans Partis principielle Standpunkt saaledes, som de ogsaa udtrykte det under Forhandlingerne for 5—6 Aar siden, og det har jeg ikke noget at indvende imod, det er rimeligt, at det ærede Medlem ønsker, at han og hans Parti ved denne Lejlighed paa ny indtage samme Stilling ved en Afstemning. Jeg skal derfor ikke indgaende beskæftige mig med hans Forslag. Jeg skal kun gøre opmærksom paa, at naar det ærede Medlem ønsker, at Valgretsbestigelserne under Punkt b. og c. udgaa, vil han derved opnaa en Tilstand som denne, at medens ved Loven om almindelige kommunale Valg, som vi vedtog den i Fjor, en Kvinde er afskaaren fra Valgret, naar hun ernærer sig ved Utugt, vil hun ved kirkelige Valg efter det ærede Medlems Forslag have Valgret. Det vil dog vistnok være en underlig Maade at ordne dette paa, og jeg tror, at det ikke vil vinde Tilslutning ret vidt ud over den allersnævreste Kreds, hvori det ærede Medlem bevæger sig. Naar det ærede Medlem stiller Forslag — og det er for ham Hovedforslaget — om en ny § 17 med den deri indeholdte Valgbestemmelse og siger, at det er i Overensstemmelse med Venstres gamle Standpunkt, maa jeg svare, at det er ikke rigtigt. Venstre har ikke ønsket nogen Lov om Præstevalg uden samtidig at faa en Lønningslov. Naar det ærede Medlem derfor foreslaar en saa udvidet Adgang til at vælge Præster uden samtidig at foreslaa en Lønningslov, er det paa ingen Maade Venstres gamle Tanke, som det ærede Medlem her tager op, det skylder jeg at gøre opmærksom paa. I øvrigt skal jeg ikke opholde mig længe ved den foreslaaede Bestemmelse, jeg mener ligesom den højtærede Minister, at den er affattet paa en Maade, som vil gøre det vanskeligt at praktisere den. Jeg henstiller, at Forslaget bliver forkastet, og

da det forhaabentlig sker, er der ikke nogen Grund til at opholde sig ved Formen. Jeg erkender, at det ærede Medlem har stillet Forslaget for at tilkendegive sit principielle Standpunkt, og det kan Forslaget ogsaa meget godt tjene til.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) vil have, at Loven om det kirkelige Udvalg skal forlænges samtidig med Loven om Menighedsraad. Han mener, at der var en Overenskomst i saa Henseende i 1903. Ja, ganske vist, men det var en Overenskomst, som kun gjaldt i 6 Aar og kun skulde være gældende i 6 Aar. Det kirkelige Udvalg skulde kun nedsættes til at foretage den Udarbejdelse af Forslag til en Kirkeforning m. v., som nu ogsaa er udarbejdet, og der vil ikke være noget som helst Arbejde for det kirkelige Udvalg at udføre i Fremtiden. Det vilde i Virkeligheden være at undergrave Tanken om en yderligere Repræsentation for Kirken, hvis man nu vilde opretholde det kirkelige Udvalg, thi derved vilde man, som jeg nævnte ved første Behandling, godtgøre Unyttigheden af hele Institutionen. Naar det foreslaas af mig, at den her foreslaaede Lov skal gælde 6 Aar, indtil der bliver en Lov gennemført om Folkekirkens Forfatning, er derved tilkendegivet, at de 6 Aar skulle benyttes til Forhandlinger om en saadan Lov, og det er i fuld Overensstemmelse med den Overenskomst, som blev truffen i 1903.

Det ærede Medlem talte om, at Menighedsraadene var blevne et Slag i Ansigtet paa store Dele af vor Gejstlighed og en Uret mod mange Hundrede Præster. Jeg tror, det er en meget stor Overdrivelse af det ærede Medlem. Jeg har nok set, at adskillige have fremsat lignende Betragtninger, men jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at der fremsættes lige saa mange Betragtninger fra modsat Side, der gaa ud paa, at der er givet alt for lille Ret til Menighederne. Sagen er i Virkeligheden den, at Ministeriet nu, naar et Embede er ledigt, og det faar Anmodning fra Menighedsraadet gennem Provst og Biskop om at faa Lejlighed til at udtale sig angaaende Ansøgningerne, sender Menighedsraadet Ansøgningerne fra de Folk, som ere kvalificerede til vedkommende Embede ogsaa i Henseende til Embedets Størrelse og vedkommendes Tjenestetid. Der tages derved i Virkeligheden betydeligt Hensyn til Ancienniteten, til Eksamenskvalifikationerne, til Embedets Størrelse o. s. v., og min Erfaring — i de senere Aar har jeg jo ikke haft Lejlighed